

ОВА КЊИГА ПРИПАДА:

Назив оригинала: I racconti della buonanotte
Copyright © by Giunti Editore S.p.A., Firenze-Milano
www.giunti.it
Права за српско издање © 2024 Вулкан издаваштво

Издавач: Вулкан издаваштво, Београд
Суиздавач: Ружно паче, Нови Сад
За издавача: Мирослав Јосиповић, Ненад Атанасковић и Саша Петковић
Уредник: Бранка Јосиповић Кривокућа
Превод са италијанског језика: Тијана Копривица
Лектура: Невена Лукинић Јањуш
Текст: Клементина Копини
Илустрације: Матео Лупатели
Штампа: Графостил, Крагујевац
Тираж: 1.000 примерака

ISBN 978-86-10-05144-5
COBISS.SR-ID 143780617

Текстови и илустрације су преузети из следећих издања, свих објављених у Ђунтију:
Мама Јежица ђријоведа... (2004)
Мама Кенјурица ђријоведа... (2005)
Мама Медведица ђријоведа... (2005)
Мама Слоница ђријоведа... (2005)

ПРИЧИЦЕ ЗА ЛЕПЕ СНОВЕ

ПОГЛАВЉА

Мама Медведица приповеда

6

Мама Јежица приповеда

34

Мама Слоница приповеда

60

Мама Кенгурица приповеда

88

Мама Медведица приповеда...

Боја поларних медведа

Када су медведи стигли на пол, имали су тамно крзно. Лед, као што је добро познато, био је беле боје. Зато медведи нису могли ни да се сакрију од ловаца нити да лове рибу, јер, када би риба угледала црну њушку како је посматра с друге стране ледене коре, постало би јој јасно да треба да пусти корак, односно да завесла перајима! Укратко, медведима није ишло баш најбоље.

„Гладна сам!“, пожалила се мала медведица Алба својој мами Бруни.

„И ја!“, рекла је мама правећи рупу у леду.

„Ух, пази! Немој ми рећи да си мислила да пецаш?“, упитала је фока Лика, извирујући из рупе.

Фоке су се заиста забављале ругајући се напорима медведа да дођу до хране.

„Уопште те не бих приметила...“, наставила је Лика, „само да нема тог огромног црног носа и рашчупаног крзна око њега!“

„Ниси нимало смешна!“, казала је Алба.

„Не обазир се на њу“, саветовала је мама Бруна. *Ах, само када бисмо ми медведи били свейлијеј крзна, онда би све било другачије*, мислила је Бруна за себе. Док су се Бруна и мала Алба враћале назад ка кући, видеше како с неба пада нека необична ствар, која је, пре него што им је нестала из видика, викнула: „УПОМОЋ!“

„Нешто није у реду!“, узвикну Бруна, која је потом кренула да дозива друге медведе.

Заједно су организовали потрагу.

„Ево је, пронашао сам је!“, дозивао је стари медвед Ниро.

Сви су пришли и угледали жену заробљену у санти леда, са шиљатим шеширом на глави и штапићем у руци који је на врху имао звезду.

„Мора да јој је страшно хладно, сиротица!“, рекао је Ниро.

„Хајде да се скупимо око ње и загрејемо је нашим телима“, предложила је Бруна.

Тако је лед отопљен, а дама се пробудила.

„Спасли сте ме. Ја сам Вила Безбојка“, представила се, а затим је, гледајући медведе, додала: „Да нисте мало тамни за живот на овако белом месту? Шта кажете на то да се мало обезбојите?“

„Ох, то је наша највећа жеља!“, признала је Бруна.

„Па добро онда... Нека ваша боја из снова постане ваша збиља нова!“, рекла је вила машући чаробним штапићем. Тако су поларни медведи постали бели као снег. Од тог дана су успевали да се сакрију од ловаца, да лове рибу и... да задиркују фоке!

Жакијева храброст

Жаки и Мила су се, за жабице њиховог узраста, увек превише удаљавали од баре.

„Радосно лутајмо! Храбро истражујмо!“, певушили су једног сунчаног поподнева док су лутали шумом. Одједном, Мила је викнула: „Заплела сам се у травуљину!“ Иза њих, обмотана око једне гране, змија Загорка их је вребала.

Очима је већ гутала ту зеленкасту посласицу која се сасвим случајно нашла пред њом.

„Хајде, Жаки, помози ми да се ослободим!“, рекла је Мила, која није ни приметила змију. Жаки, који је добро видео то гадно створење како се приближава његовој пријатељици, уплашио се и побегао.

„Шта то радиш?“, упитала је жабица. Затим је и она угледала змију и, престрављена, почела да дозива: „Жаки, молим те, помози ми!“ Жабац је већ био предалеко да би могао да је чује. Међутим, чуо је некога ко му је говорио: „Да ли се варам или си баш ти био тај који је певао *Храбро исцйражујмо?* Али уместо тога, испада да си ти само кукавица!“

Жаки се осврнуо око себе, али није видео никога. Тај глас је долазио изнутра: обраћала му се његова савест!

„Стидим се што што сам део тебе!“, наставила је.

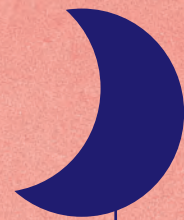
Жаки, иако је био сигуран да је жаба, осетио се као прави црв, па је потрчао назад до Миле! Када је стигао, Загорка је већ била разјапила своја уста над Милом.

„Знала сам да ћеш се вратити!“, узвикну Мила када се ослободила. Обоје су побегли у великим скоковима, смејући се: осећали су олакшање! Загорки није преостало ништа друго него да грицка траву у којој је до само пре неколико тренутака Мила била заробљена.

„Нема везе, данас ми се баш и једе нешто лагано: појешћу салату...“, рече змија разочарано.

Кикијева цуцла

Кики је био крокодилчић који је увек држао цуцлу у устима.
„Превелик си за то“, говорила му је мама и сваки пут је покушавала да му је извади из уста.

„Поћи ћеш у школу и сви ће ти се смејати“, упозоравао је тата.

„Баш вам не верујем... А ако то и буду радили, показаћу им да сам опаснији с цуцлом у устима него без ње!“, говорио је малени, показујући своје оштре зубиће.

У стварности, Кики је био добар и није желео никога да застрашује. Заправо, он је био тај којег је било помало страх и, иако није знао зашто, управо је цуцла чинила да се осећа много смиреније: била је као некакав мач, али од гуме! Није могао никога да посече, али је могао да га заштити.

„Морамо да позовемо човека за цуцле!“, одлучила је на крају мама.

„А ко је тај?“, питао је тата.

„Не познајеш човека за цуцле?“, зачудила се она. „То је један господин који прикупља цуцле малих животиња које су их прерасле. И онда их носи онима којима су потребне.“

Тата је то сматрао добрим предлогом и назвао је човека.

„Долазим одмах! Хитно ми је потребна једна, баш за крокодила...“, одговори човек.

Мама је позвала Кикија: „Дођи, морам нешто да ти кажем.“

„Да нећеш опет да ме гњавиш причом о цуцли?“, сумњичаво се изненадио малени крокодил, који је већ све наслутио.

„Да, долазе да је узму...“, признала му је мама.

Кики се страшно наљутио: „Никада нећу оставити своју цуцлу!“
„Слушај ме: постоји једна болница где има много малих животиња свих врста. Неки су тамо јер су управо рођени, а неки јер су се разболели. Међу њима се налази и један крокодилчић као ти, само много мањи, који плаче јер му је потребна цуцла, а нема је“, објаснила му је мама озбиљним тоном. У том тренутку је стигао и човек за цуцле. Носио је униформу и огромну торбу пуну цуцли свих облика и величина: свака је била прилагођена за различиту врсту животиња.

Тада је Кики помислио на тог сиротог, болесног крокодилчића који није имао никакву цуцлу којом би могао да се утеши и охрабри. Затим је погледао човечуљка, који је то све схватио и пажљиво извукао цуцлу из Кикијевих уста.

„Браво! Ти си добар крокодилчић“, рече му.

Мама и тата су радосно тапшали: „Поносни смо на тебе!“

У том тренутку Кики је дошао до сјајног открића: без цуцле се много боље осмехује!

Пико на бициклу

„Чуваааај!“, викао је слончић по имену Пико док је јурцао на свом сјајном црвеном бициклу.

Кретао се веома брзо, иако му је бицикл још увек имао помоћне точкиће.

„То је зато што сам превелики!“, правдао се. „Да нема точкића, стално бих падао.“

„Веруј ми, сада је право време да их скинеш!“, рекао је тата Фанте док је скидао помоћне точкиће са бицикла. „Нећеш пасти ако се ослониш на мене.“

Пико је покушавао и покушавао да окреће педале, али очева подршка није била довољна да би одржао равнотежу на бициклу.

„Никада нећу успети!“, жалио се Пико.

„Ево ме, и ја сам ту!“, ускочила је мама Ела, која се такође поставила поред свог младунца. Пико, сада с татом с једне стране и мамом с друге, знао је да ће успети. И у том тренутку је научио да вози бицикл сам.

